

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
1 Пж 2018/19
24.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судија Невена Вукашиновића као председника већа, Иванке Спаховић и Јелена Јовановића као чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ул. ..., чији је пуномоћник ... ББ, против тужених: 1) „...“ д.о.о. ..., ул. ..., чији је пуномоћник Живан Јеремић, адвокат у Крагујевцу, 2) ВВ из ... ул. ..., чији је пуномоћник Марко Перовић, адвокат у Крагујевцу и 3) ГГ из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Живан Јеремић, адвокат у Крагујевцу, ради утврђења ништавости уговора, вредност спора 38.550.000,00 динара, поступајући по жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Крагујевцу бр. 3-П. 973/2017 од 12.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 24. јуна 2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована, па се пресуда Привредног суда у Крагујевцу бр. 3-П. 973/2017 од 12.12.2018. године у ставу II, III, IV, V, VI, VII и VIII изреке **ПОТВРЂУЈЕ**.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Крагујевцу бр. 3-П. 973/2017 од 12.12.2018. године у ставу I изреке дозвољено је преиначење тужбеног захтева тужиље према поднеску од 14.11.2018. године, у ставу II изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље за утврђењем да је ништав Уговор о приступању тужиље првотуженом привредном друштву, закључен и оверен 09.12.2003. године пред Првим општинским судом у Београду под 1/1 Ов.16141 између тужиље и друготужене. У ставу III изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за утврђењем да је ништав Уговор о измени и допуни оснивачког акта друштва и приступању трећетуженог првотуженом привредном друштву, закључен и оверен дана 29.8.2005. године пред Првим општинским судом у Београду под Ов.бр.3312/05 између тужиље, друготужене и трећетуженог. У ставу IV изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за утврђењем да је ништав Уговор о преносу удела закључен и оверен дана 26.4.2016. године, пред јавним бележником ДД из ..., под посл.бр. УОП 1181-2016 између друготужене и трећетуженог. У ставу V изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражила да се наложи Служби за катастар непокретности КО ..., ..., брисање уписа права својине првотуженог на непокретности-пословном простору за који није утврђена делатност, у приземљу стамбено-пословне зграде у ... у ул. ..., површине ... м2, на кат. парц. бр. ..., уписане у

лист непокретности бр. ..., бр. посебног дела објекта ..., КО ... и изврши упис непокретности у корист тужиље. У ставу VI изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражила да се обавезе првотужени да испразни од свих лица и ствари непокретност- пословни простор за који није утврђена делатност, у приземљу стамбено пословне зграде у ... у ул. ..., површине ... м2, на кат. парц. бр. ..., уписане у лист непокретности бр. ..., бр. посебног дела објекта ..., КО ..., те да исти у исправном стању и неоштећен преда у државину тужиљи. У ставу VII изреке тужиља је обавезана да првотуженом и трећетуженом накнади трошкове поступка у износу од 831.200,00 динара са з.з.к. од извршности пресуде до исплате у року од 8 дана од пријема отправка пресуде. У ставу VIII изреке тужиља је обавезана да друготуженој накнади трошкове поступка у износу од 464.450,00 динара са з.з.к. од извршности пресуде до исплате у року од 8 дана од пријема отправка пресуде.

Против цитиране пресуде благовремену жалбу изјавила је тужиља у односу на став II до VIII изреке, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешна примене материјалног права, са предлогом да се жалба усвоји и побијана пресуда у ожалбеном делу преиначи тако што ће се у целости усвојити тужбени захтев или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Дана 05.02.2019. године тужиља је поднела допуну жалбе која није била предмет оцене овог суда имајући у виду, да је према повратници у списима тужиља првостепеноу пресуду примила 16.01.2019. године, па се испоставља да је допуна жалбе поднета ван законског рока од 15 дана.

У одговору на жалбу прво и трећетужени су оспорили основаност жалбених навода и предложили да се жалба одбије као неоснована, при чему су поднели одређен захтев за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Поднесак тужиље од 06.3.2019. године насловљен као Изјава пуномоћника тужиље и јединственог супарничара поводом одговора на жалбу заступника трећетуженог није био предмет оцене ни разматрања другостепеног суда, будући да законом није предвиђена процесна могућност изјављивања одговора на одговор на жалбу, због чега се наведени поднесак испоставља процесно недозвољен.

Привредни апелациони суд је испитао правилност побијане пресуде у границама изјављене жалбе на основу чл. 386 Закона о парничном поступку, па је нашао да је жалба тужиље неоснована.

Првостепена пресуда је јасна и разумљива, за своју одлуку првостепени суд је дао јасне и исцрпне разлоге које у целости прихвата и овај суд. Између изреке првостепене одлуке и датих разлога у образложењу и датих разлога о одлучним чињеницама и садржине изведених доказа нема противречности које би утицале на правилност и законитост првостепене пресуде. Ожалбена одлука није захваћена битним повредама поступка на које се паушално указује жалбом, нити повредама о којима другостепени суд води рачуна по службеној дужности.

Према стању у списима предмета тужилац је поднео тужбу дана 26.10.2017. године против тужених ради утврђења ништавости Уговора о приступању тужиље првотуженом правном лицу закљученом и овереном 09.12.2003. године, Уговора о измени и допуни оснивачког акта друштва и приступању трећетуженог првотуженом правном лицу закљученом и овереном 29.8.2005. године и Уговора о преносу удела закључен и оверен дана 26.4.2016. године, те следствено наведеном да се изврши реституција и наложи Служби за катастар непокретности КО ..., ..., брисање уписа права својине првотуженог на непокретности-пословном простору у приземљу стамбено-пословне зграде у ... у ул. ..., површине ... м2, на кат. парц. бр. ..., уписане у лист непокретности бр. ... КО ... и изврши упис непокретности у корист тужиље и да

се обавезе првотужени да предметну непокретност испражњену од лица и ствари преда у државину тужили, позивајући се да су предметни уговори ништави јер су закључени на преваран начин довођењем тужиле као новопрестиупиоца привредном друштву првотуженог у стварну заблуду, будући да је именована као нови члан друштва првотуженог у друштво унела неновчани улог у виду пословног простора у приземљу стамбено-пословне зграде у ... у ул. ..., површине ... м², саграђеној на кат. парц. бр. ..., у процењеној вредности ... еура или ... динара, за који улог је стекла удео у првотуженом од 50%, иако је очигледно да је стечени удео у несразмери са улогом, имајући у виду да је постојећи члан првотуженог друштва, друготужена на дан оснивања у друштво унела 298.000,00 динара и 5.000,00 долара. Надаље Уговором о измени и допуни оснивачког акта друштва и приступању трећетуженог првотуженом правном лицу од 29.8.2005. године, трећетужени је унетим улогом у покретним стварима 200.000,00 динара или у противвредности од 2.372,20 евра, након чега укупно уписан неновчани капитал друштва износи 272.472,50 евра, док је првобитно уписани неновчани капитал друготужене од 5000,00 долара нестало, а тужени наводе тужилу да потпише нешто без икаквог основа, утврђујући споразумно висину удела чланова друштва по 33%. Након тога 25.8.2005. године друготужена доставља првотуженом своју понуду за откуп њеног удела по цени од 23.000,00 евра, да би дана 26.4.2016. године друготужена и трећетужени закључили уговор о преносу удела којим друготужена преноси трећетуженом без накнаде свој удео у друштву од 33% удела, иако је предходно ценила вредност удела 23.000 евра, при чему је током поступка уз обимно указивање на разне незаконите радње оредузете од стране тужених чланова друштва у управљању друштвом и садржину кривичног поступка који се води против трећетуженог, тужилац коначно определио разлог ништавости наведених уговора, јер је први закључен противно одредби чл.332 ст.2 Закона о предузећима којом је било забрањено да удео у друштву не буде сразмеран вредности улога у имовини друштва. У односу на друго закључени уговор тужилца је разлог ништавости нашао у одредби чл.115 ст.1 Закона о привредним друштвима према којима је предвиђено да члан друштва са ограниченом одговорношћу стиче удео у основном капиталу друштва сразмерно вредности сопственог улога, па како су ништава прва два поменутог уговора то је ништав и Уговор о преносу удела закључен 26.4.2016. године, па као последицу ништавости наведених уговора тужилца је поднела захтев за повраћај непокретности који је унела у првотуженог.

Првотужени и трећетужени су у одговору на тужбу оспорили тужбу и тужбени захтев указујући да је тужба неуредне јер се из чињеничних навода тужбе не може утврдити ни правни ни чињенични основ тужбеног захтева, будући да није спорно да су странке 09.3.2003. године закључиле уговор о приступању новог члана, по ком је тужилца приступила првотуженом и унела оснивачки улог, при чему су странке сагласно тада важећим прописима дефинисали расподелу удела и међусобно учешће уговарача у односима од по 50% : 50% удела и исти није оспораван непуних 14 година пре утужења, при чему је спорна и пасивна легитимација првотуженог, будући да исти није би уговорна страна ни у једном од уговора који су предмет утврђења ништавости. Надаље указује се да разлози на које се позива тужбе за утврђење ништавости представљају разлоге за поништење наведених уговора због рушљивости и субјективни и објективни рокови за подношење такве тужбе су давно протекли. Сви спорни уговори су по својој правној природи дозвољени, дефинисани законом, а сва друга ограничења која су постојала на страни тужиле у погледу мана воље, могу бити само разлогом за рушљивост уговора, при чему ни ранији Закон о предузећима, а ни каснији Закони о привредним друштвима нису предвиђали могућност повраћаја оснивачког улога његовом члану, како се то тужбом захтева, па се испоставља да је такав захтев

недозвољен, при чему вредност спора означена у тужби не одговара висини тужбеног захтева.

Друготужена се у одговору на тужбу позвала да је била оснивач и једини члан првотуженог који је основан 09.11.2001. године, док је за директора друштва од почетка био именован трећетужени, који ју је упознао са пуномоћником тужиље и тужиљом током лета 2003. године у ..., при чему су је пуномоћник тужиље и трећетужени предложили пословну идеју, да уносом некретнине у основни капитал друштва покрену бизнис и на тај начин је уверили да као једини власник друштва прихвати унос некретнине као улог и да придружени члан постане тужиља уз договор о процентуалном уделу у друштву. Истакла је да никог није молила, нити натерала да унесе некретнину, нити да потпише уговор од 09.12.2003. године, при чему је унету непокретност тужиља стекла купопродајним уговором од .... године за уговорену цену од 17.500,00 евра од продавца МК „...“ ад у стечају из ..., ... кога је заступао пуномоћник тужиље, њен супруг. По стицању имовине друштво је уписало наведени пословни простор као имовину вредности 270.100,00 евра, затим поднело пореску пријаву и плаћало порез на имовину 14 година на процењену вредност, на који начин је тужиља избегла плаћање пореза на имовину, при чему друготужена никада није уведена у пословни простор јер није био слободан од људи и ствари, будући да је простор све до 2012.године користило треће лице без њеног знања и одобрења, а првотужено друштво је сву своју пословну активност обављало у ... и ..., никада у ... и поставља се ко је све то време 2004. до 2012. године располагао предметним пословним простором и убирао пориходе од рентирања истог, те је навела да је првотужено друштво продало разну робу друштву „...“ у износу од 1.681.893,46 динара, која никад није наплаћена, а чији власник и директор је био пуномоћник тужиље. Уговор о измени и допуни Оснивачког акта друштва и приступању новог члана ГГ- ... друштва од оснивања сви су прочитали и слободном вољом се усагласили у погледу висине улога и учешћа у капиталу од по 33,33%, при чему је потписивању уговора био присутан и пуномоћник тужиље. У 2005. години слала је понуде за откуп удела члановима друштва и друштву, али нико није био заинтересован, при чему је оспорила понуде за цену удела од 23.000 евра дату 28.9.2005. године. Како је по основу чланства у друштву плаћала диопринос за оснивача из личних средстава, при чему у друштву није вршена расподелас добити ни покриће губитака, чланство у друштву постало јој је превелико финансијско оптерећење због чега је слободном вољом иступила из друштва и свој удео без накнаде пренела на трећетуженог као члана и директора друштва.

Поднеском од 22.01.2018. године пуномоћник тужиље, њен супруг ББ истакао захтев за мешање у парницу на страни тужиље, као јединствени супарничар, са позивом на одредбе породичног закона, будући да унета имовине тужиље у првотужено друштво представља заједничку тековину, који предлог је суд процесним решењем од 03.5.2018. године одбио налазећи да се не ради о нужном супарничарству независно од чињенице да ББ супруг тужиље почев од 26.10.1985. године, будући да је тужиља потписник спорних уговора.

Током спроведеног поступка првостепени суд је извео све предложене доказе који се односе на предмет тужбеног захтева и на основу истих правилно и потпуно утврдио све чињенице битне за оцену основаности тужбеног захтева и на исте правилно применио одредбе материјалног права и донео правилну и закониту одлуку, па се овај суд сагласно одредби чл.396 ст.2 ЗПП-а неће детаљно бавити образлагањем првостепене одлуке.

Неосновано и правно неутемељено се изјављеном жалбом указује да је првостепени суд погрешнио применио материјално право, будући да су спорни уговори наводно закључени супротно одредбама чл.332 ст.2 Закона о предузећима и чл.115 ст.1

Закона о привредним друштвима, које одредбе су важиле у време закључења спорних уговора.

Није спорно да је одредбом чл.332 ст.2 Закона о предузећима прописано да: *Члан друштва са ограниченом одговорношћу стиче удео у друшву сразмерно вредности улога;* а одредбом чл.115 ст.1 Закона о привредним друштвима је прописано да *Члан друштва са ограниченом одговорношћу стиче удео у основном капиталу друштва сразмерно вредности улога,* при чему је неутемељено позивање жалбе да се ради о императивним одредбама цитираних закона чија повреда повлачи ништавост спорних уговора, сагласно одредби чл.103 ЗОО-а, јер се у претежном делу ради о статусно правним уговорима, који су неспорно у целости спроведени извршеним уписом у одговарајући регистар привредних субјеката, па утврђење ништавости таквих уговора, имајући пре свега у виду њихов статусни карактер, са позивом на цитирану одредбу ЗОО-а није законски могуће.

У циљу заштите сигурности правног поретка законодавац је предвидео врло кратке рокове за подношење тужби за утврђење ништавости статусних уговора у поступку утврђеном одредбом чл. 62 Закона о поступку за упис у судски регистар (Сл. Лист СРЈ бр. 80 од 04.11.1994. године) којом је прописано: *Ако је упис у судски регистар извршен на основу лажне исправе, ако су у исправу на основу које је извршен упис наведени неистинити подаци, ако је исправа издата у незаконито спроведеном поступку, ако је незаконито спроведена радња о којој се подаци уписују у судски регистар или ако постоје други законом предвиђени разлози, тужбом за утврђивање може се тражити да се утврди да је упис ништав, при чему тужбу може поднети лице које има правни интерес да се утврди ништавост уписа, а тужба се подноси у року од 30 дана од дана кад је подносилац тужбе сазнао за разлоге ништавости, али се не може поднети после истека рока од три године од дана извршеног уписа. По пријави тужиоца регистарски суд ће извршити упис забележбе спора из става 1. овог члана у судски регистар.*

Након отпочињања примене Закона о регистрацији привредних субјеката („Сл. гласник РС“ , бр. 55/2004) дана 31.12.2004. године одредбом чл. 69 ст 1, 2 и 3 је било прописано да се *Тужбом за утврђење може се тражити да се утврди да је регистрација податка о привредном субјекту, укључујући и регистрацију његовог оснивања, ништава, ако: 1) су у регистрационој пријави наведени неистинити подаци; 2) је регистрација извршена на основу лажног документа, документа издатог у незаконито спроведеном поступку или документа са неистинитим подацима; 3) постоје други законом предвиђени разлози. Тужбу из става 1 овог члана може поднети лице које има правни интерес да се утврди ништавост регистрације. Тужба се подноси суду у року од 30 дана од дана када је подносилац тужбе сазнао за разлоге ништавости, али се не може поднети после истека рока од три године од дана извршене регистрације.*

Према одредби важећег Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре („Сл. гласник РС“, 99/11, 83/14 и 31/19) у чл. 33 прописано је да: *Лице које има правни интерес може тужбом захтевати утврђење да је регистрација оснивања привредног друштва ништава: 1) ако су у пријави наведени неистинити подаци; 2) ако је регистрација извршена на основу лажног документа, документа издатог у незаконито спроведеном поступку или документа са неистинитим чињеницама; 3) ако постоје други законом предвиђени разлози. Тужба из става 1. овог члана подноси се надлежном суду у року од 30 дана од дана сазнања тужиоца за разлоге ништавости, а најкасније у року од годину дана од дана регистрације.*

Цитиране одредбе без дилеме указују да је тужилац преклудиран за подношење тужбе за утврђење ништавости Уговора о приступању тужиље првотуженом правном

лицу закљученом и овереном 09.12.2003. године, Уговора о измени и допуни оснивачког акта друштва и приступању трећетуженог првотуженом правном лицу закљученом и овереном 29.8.2005. године и Уговора о преносу удела закључен и оверен дана 26.4.2016. године по законима који су важили у моменту закључења спорних уговора, при чему имајући у виду цитирану одредбу чл. 33 сада важећег Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре („Сл. гласник РС“, бр. 99/11, 83/14 и 31/19) тужилац нема законске могућности ни да тражи ништавост уписа по наведеним уговорима, будући да се цитираном одредбом може тражити само утврђење ништавости регистрације оснивања привредног друштва.

Код таквог стања ствари првостепена пресуда се испоставља правилном и законитом, а како захтев за повраћајем непокретности коју је тужилац као неновчани улог унела у привредно друштво првотуженог, проистиче из предходног утврђивања ништавим спорних уговора, то се испоставља да је првостепена одлука и у том делу правилна, при том имајући у виду да је тужилац у целости изгубио спор сагласно одредби чл. 153 ст. 1 и чл. 154 ЗПП-а обавезан је да исплати туженима одређене трошкове спора за предузете радње у овом поступку према важећој адвокатској тарифи, које је првостепени суд правилно прихватио као нужне за вођење овог поступка и обрачунате према утврђеној вредности спора од стране суда имајући у виду да је у тужби означена вредност спора у износу од 10.000,00 динара очигледно прениско означена, применом чл. 33 ст. 3 у вези са чл. 31 ЗПП-а у ситуацији када је тужилац учинио неспорним вредност некретнине на коју се односи тужбени захтев у износу од 300.000 евра, а суд је вредност спора одредио у динарској противвредности наведеног износа, па се и одлука о трошковима спора испоставља правилном и законитом. Преостали жалбени наводи тужиоца су без утицаја на правилност и законитост првостепене одлуке.

Овај суд је одбио захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка из разлога што у поднетом одговору на жалбу тужени понављају своје наводе изнете током првостепеног поступка, због чега се трошкови састава одговора на жалбу и таксе одговора не испостављају као нужни за вођење овог спора.

Имајући у виду наведено применом одредбе чл. 390 ЗПП-а одлучено је као у изреци.

НВ/МС

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Невен Вукашиновић, с.р.**

За тачност отправка